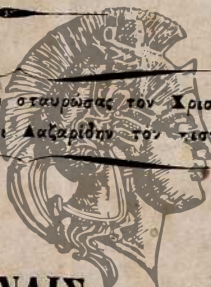

Ο
ΑΣΠΑΣΜΟΣ
ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Ἰούδας ὁ προδότης ὁ σταυρώσας τὸν Χριστὸν
Τὸν διάδοχον ψήφισε ἀκαθάρτην τὸν πλοῦτον

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

1846.

564

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΡΕΥΝΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΡΕΥΝΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

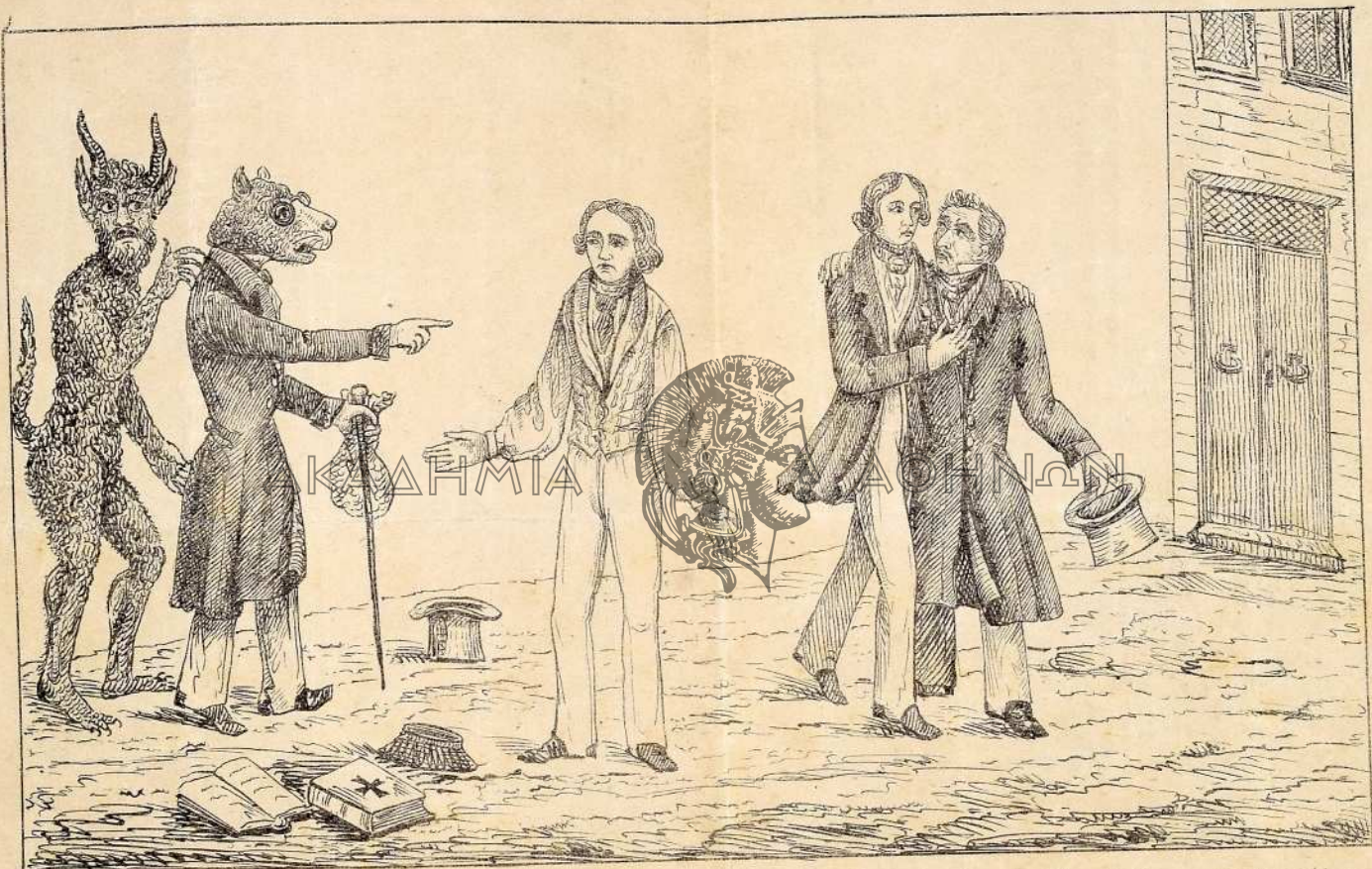
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἀπαράδειγματος Προδοσία

Ὁ ασπασμὸς τοῦ Νέου Ἰούδα Α'. Κωνσταντινουπόλει

Ὁ Χριστὸς εἰς τὸν θάυρον τοῦ κόσμου ὅλον εὐλογεῖ,
πλὴν δὲν καταράσθῃ ἅρα τὸν προδότην ἐν τῇ γῆ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο
ΑΣΠΑΣΜΟΣ
ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Τους προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον
Κοῦκ ἔστι νόσος
Τῆς δ' ἦντιν' ἀπέπτυσα μάλλον.
(Αἰσχ. Προμ.)

§ 1. Σκηνή φοικώδης καὶ ἀποτροπῆς, δράμα ἐκπλη-
ξαι τὸ κοινὸν δολοφονία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐσχίτη
ἐνὶ λόγῳ προδοσία ἐπεδείχθη πρό των ἡμερῶν ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει! Ἀπαντες βέβαια ἐννοοῦσιν ἤδη τὸν πρωτοεργὸν
τοῦ φρικτοῦ τούτου δράματος, ὕστερον ἀπὸ τὴν ἐκδοθεῖσαν τοῦ
κοινοῦ κακαδικαστικὴν ἀπόφασιν, καὶ τὸν δάκτυλον ὄλων βλέ-
πω ἀνατεινόμενον ἤδη μετ' ὀργῆς, καὶ καταδεικνύοντα τὸν
προδότην! Τὸ θέμα μας λοιπὸν ἀποβλέπει εἰς ὑψηλότερον καὶ
ἠθικώτερον σκοπὸν, εἰς τὴν στηλίτευσιν τῆς ἀχρεϊότητος καὶ
προδοσίας, ἥτις μὴ περιστελλομένη, ὁμοιάζει χεῖμαρρον ὀρη-
τικόν, κατακλύζοντα τὰς εὐφόρους πεδιάδας, ἢ μάλλον τερά-
στιον πύρκαϊάν τῆς ὁποίας αἱ φλόγες ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου

αναρρίπιζόμεναι καταβροχθίζουσι ἀπορέστως τὸ πᾶν, ἐνῶ δὲ τῶν ἐρυθρῶν καὶ ἀπαισίων ἀναλαμπῶν τῶν, προδίδουσι τρόπον τινὰ τὴν ἀγρίαν χαρὰν τοῦ θριάμβου τῶν! Ἐκ τούτου καταδεικνύεται ἡ ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ· πρῶτον, ὅποιος εἶνε ὁ προδότης, διὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰς παγίδας τοῦ οἱ ἀθώτεροι καὶ μὴ εἰδότες αὐτόν· δεύτερον, ἡ αἰσχρὰ πράξις τοῦ καὶ τελευταίου, πῶς πρέπει νὰ θεωρῆται ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Εἰς τρία λοιπὸν μέρη θέλομεν διαίρεσαι τὴν παρούσαν σύντομον πραγματείαν.

§ 2. Ὁ Ἰωάννης Λαζαρίδης, ἢ Λαζαρίκος ὡς δημοπρατεῖται εἰς τὰς ἀγίας ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, τῶν πωλούντων τὰ χαρτὰ τῶν καπνοδεσμῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνετυπώθη καὶ εἰκονικὴ τις παράστασις τῆς αἰσχουργίας τοῦ, εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν εὐκρίθμων ἀνθρώπων τῶν ὁποίων τὴν διάνοιαν ὅλην μίαν μόνον ἰδέα φαίνεται ὅτι ἀδιάληπτως ἀπασχολεῖ, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς κευκότατος εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιάσωσι τὸ πᾶν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἱμῶν, ὑπόληψις, εὐθικότης, θρησκεία καθίστανται παύσια τῆς φαντασίας τῶν, καὶ ἀσθενῆ προσκόμματα παρέχουσιν εἰς τὴν ἀκάθεκτον ἢ ὑπουλον φράσιν τῶν ἀστέρων νέοι καὶ καλοποιοὶ προμηνύοντες συμφοράς ἐπὶ τῆς γῆς, συσπρέφονται οἱ τοιοῦτοι ἀκαταπαύστως περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα ὅτις ἐφέλκων αὐτοὺς τοὺς προσήλοι καὶ τοὺς συνδέει! καὶ ὅμοιοι μὲ τὸν Σαμφῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐμπνέωνται καὶ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς φρόνημά του, προτιμῶσι νὰ διασειώσῃ τὴν οἰκοδομὴν καὶ κατασυντριφῶσιν ὑπὸ τὰ κρείπιά της, παρὰ νὰ ὀπισθοδρομήσωσιν! Ὑπὸ τοιοῦτου πάθους οἰστρηταυμένον καὶ τὸν Ἰω. Λαζαρίδην, ἢ οἱ ὑπὸ

ἀπλήστου αἰσχροκερδείας ἥτις τοῦ ἐνεφύσησε καὶ τὸ τῆς προ-
δοσίας, τὸν εἶδαμεν ἀλληλοδιαδόχως συκοφαντοῦντα καὶ προ-
δίδοντα τὸν ποτὲ συναιταῖρόν του Δημ. Ζήσην, πρὸς ὃν, εἰς
ἐνθύμησιν τῆς φιλίας των, ἀνταπέδωκε βαρὺν ἀλύσεων ὄγκον!
Διαβάλλοντα ἐπομένως καὶ τὸν Κύριον Φ. Ἀποστολίδην, καὶ
ἐκτινάξαντα κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ πλαστογεγραμμένην,
διατριβὴν, εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης του πρὸς τὸν τολ-
μήσαντα νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ ἐκείνου τὸν ὅποιον ὁ προδότης
εἶχεν ἀποπέμψῃ εἰς τὴν εἰρκτὴν! ἀλλ' αἱ μαῦραι πλεκτάναι
τὰς ὁποίας τόσον ἐπιτηδείως ἔστησε κατὰ τοῦ Κυρίου Ν.
Ἀδαμίδου βιβλιοπώλου, καὶ τοῦ τυπογράφου Κυρίου Κορομπ-
λᾶ, ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐθνικότητός του, ἡ διάδοσις τῶν ὑπὸ
τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπηγορευμένων ἑτε-
ροδόξων βιβλίων, καὶ τέλος πάντων ἡ ἐξώμισις, φεῦ! καὶ
αὐτῆς τῆς πατρώας αὐτοῦ θρησκείας, δένειναι τόσα θλιβερά
καὶ ἀναντιρρήτῃ μαρτύρια τῆς μαύρης καὶ καταχθονίου αὐτοῦ
ψυχῆς; Δὲν παριστάνουν ταῦτα πάντα λεοντὰ ὠρυσόμενον,
ὅστις συντρίψας τὰς ἀλύσεις του, ἀλλὰ πλῆγην καιρίαν φέρων
ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰσπηδᾷ μαινόμενος καὶ λυσσῶν εἰς τὴν
κοινωνίαν καὶ σπαράττει πᾶν τὸ ἐμποδῶν;

§ 3. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν κάτοχος τις τῆς
ὑψηλῆς ἐπιστήμης τοῦ περιφήμου κρανιοσκοποῦ καὶ φυσιογνωμονι-
κοῦ Γκάλ. Ἡ ὠσειδης καὶ ὄξεια κεφαλὴ τοῦ Λαζαρίδου, τὸ εἰς-
έχον καὶ συνεσταλμένον μέτωπόν του, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου νομίζει
τις ὅτι ὁ Ἦφαισος κατασκευάζει τὰ Κυκλώπεια ὄπλα, ἡ εὐρεία
καὶ σιμῆ ῥιν ἥτις χύνει ἀπαισίαν σχιὰν εἰς τὰς ὠχρὰς πα-

ρίας του, οί μικροί γοργοί, ρευθώδεις και υπό προδοτικῶν
 μυῶν συπτελλόμενοι ὀφθαλμοί του, συστρεφόμενοι δολίως
 εἰς τὰς κόγχας των, τὸ σκυθρωπὸν τοῦ ὕψους του, τὸ ὁποῖον
 προδίδει τὰ ἐπαχρλοῦντα τὴν μαύρην αὐτοῦ ψυχὴν ἀποτρό-
 πια σχέδια, ἡ κυρτότης τοῦ ἀναστήματός του, ὡς νὰ ἐπιέ-
 ζετο ἀπὸ βαρῦ φορτίου, τὸ ταχὺ τοῦ βήματός του, ἐξηγοῦν
 ἐσωτερικὴν τινε ταρχὴν καὶ συγκίνησιν· καὶ ὁ γλυκὺς πλὴν
 τρέμων τῆς φωνῆς του ἦχος, πάντα ταῦτα, λέγω, καθυπο-
 θαλλόμενα εἰς τὰς αὐστηράς τῆς εἰρημένης Ἐπιστήμης
 ἐρεῦνας καὶ βισάνους, ἤθελον παρέξει (καὶ τὸ λέγομεν
 ἔνευ δισταγμοῦ, καὶ πρὸς μόνον ἴσως καύχημα τοῦ πρι-
 δοτου) ἰσχυρὸν κύρος εἰς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ ὠφελήσει
 πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς ἐξωτερικῆς διαγνώσεως τοῦ
 αἰσχροῦ πάθους τῆς προδοσ(ας! Μὴ ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ
 ἐνδιατρίψωμεν πολὺ εἰς βίην ἀνδρῶν φύλου καὶ χαμεροπούς,
 παραχωροῦμεν ἀσμένως τὸν γουσσὺν στέφανον τῆς βιογραφίας
 του εἰς τὸν εὐτυχητόντα νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπιτάφιόν αὐτοῦ,
 καὶ μεταβῆνομεν εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου μας.

§ 4. Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Σταματιάδης Σάμιος τὴν
 πατρίδα, γνωστὸς πρὸ χρόνων εἰς τοὺς ὁμογενεῖς διὰ τὰ
 φῶτα καὶ τὴν εὐφυίαν του, τὰ ὁποῖα τοῦ ἠνοιζαν τὴν εἴσοδον
 θέσεων ὑψηλῶν καὶ ἐντίμων ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ παρ' Εὐ-
 ρωπαίοις, συνέβη νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν δυσμένειαν τοῦ
 Πρίγγιπος τῆς Σάμου Κυρίου Βογυρίδου, ὡς συμβαίνει σχε-
 δὸν πάντοτε ὡσάντι τὰ φρονήματα συγκρούονται καὶ ἀντι-
 μαχοῦνται. Δὲν εἶναι βέβαια τοῦ παρόντος καιροῦ, οὔτε

ἴδιον ἡμῶν νὰ ἐπεμβῶμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐρίδος ταύτης, καὶ δι' ἀκριβοῦς ἀναλύσεως ν' ἀέλθωμεν εἰς τὴν κυρίαν πηγὴν. Περιριζόμεθα ὅθεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἀφῆρπασε τὴν Βρυσσίδα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλεύου, ὅστις ἀπεσύρθη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κυοφορῶν Ἰσως τὴν μῆνιν του. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀποπομπῆς, πολλὰ ἄλλα αἷτια φαίνεται ὅτι ὑπεξέκαυσαν καὶ ἐπέτειναν τὴν μῆνιν αὐτὴν, ἡ ἔρευνα τῶν ὁποίων ἤθελεν ἀποβῆ ἄσκοπος ἐπὶ τοῦ προκειμένου· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Κύριος Σταματιάδης ἐθωρεῖτο ἐχθρὸς τῆς Α. Υψ. τοῦ Πρίγγιπος τῆς Σάμου Κυρίου Βογορίδου. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ πρώτου, ἀθρωποκτόνον κιβώτιον μετὰ μεγίστης τέχνης ἐπεξεργασμένον ἀποστέλλεται εἰς τὴν ἐν Ἀρναούτ-Κιοῦ οἰκίαν τοῦ Πρίγγιπος μὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιγραφὴν ἄλλ' εἰς τὴν κατεσπευσμένην ἀπόπειραν τῆς ἀνοικτεῖς του, ἀπὸ πολυτίμων κειμηλίων, ὡς ἴσως ἠλπίζετα, τὰ πλεῖρα τοῦ κιβώτιου ἐξέχυσαν μετὰ τρομερᾶς ἐκπυροκροτήσεως κρουνοὺς φλογῶν καὶ σφαιρίδια θανατηφόρα. Ὁ Κύριος Σταματιάδης ἄρα ἦτον ὁ ἀποπειραθεὶς νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Πρίγγιπος τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἀπροσδοκῆτως διεφυλάξεν; ἢ πολέμιός τις αὐτοῦ δὲ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ τὸν καταστρέψῃ ἔπαιξε τὸ τραγικὸν τοῦτο δράμα, καὶ τοσοῦτον τεχνέντως τὸ ἐξύφανε; Δις αἰγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας πέπλος καλύπτει τὸ μυστήριον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον μὴ δυνάμενοι πεποιθότως νὰ παρεισφύσωμεν, παραδίδομεν εὐλαβῶς τὴν ἀποκάλυψίν του εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τὰ πάντα καθάιροντος χρόνου· ἀλλ' ὅπως καὶ ἀν' ἔχῃ ἡ σύμπτωσις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρίξεως τοῦ Κυρίου Στα

ματιάδου, και τῆς ἐπιβουλευθείσης ζωῆς τοῦ Πρίγγιπος, ἐόρῃσε κατά τοῦ πρώτου βαρῦν λίθον ὑπονοίας. Τὸ πᾶν ὅθεν βάλεται εἰς κίνησιν. Ὁ Πρίγγιψ δυσανασχετῶν ζητεῖ τὴν σύλληψιν τοῦ ὑποτιθεμένου ὅτι ἀπεπειράθη τὴν καταστροφὴν τῆς ζωῆς του. Ἄπασαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ εἰδοποιῶνται περὶ τοῦ συμβεβηκότος καὶ παντοῖαι προσπάθεια, καταβάλλονται εἰς τὴν σύλληψιν του. Ὁ Κ. Σταματιάδης βλέπει ὅτι καὶ ἡ μὴ ἐνοχὴ του ἀνὸς ὑποτεθῆ, τοιοῦτόν τι, δὲν δύναται ἴσως νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, καὶ μετὰ φρίκης θεωρῶν τὸ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του ὠρούμενον καὶ ἐξηγηριωμένον κύμα τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ τρόμου ἔτοιμον νὰ τὸν καταποντίσῃ, ζητεῖ ἀνησυχῶς μέσα σωτηρίας καὶ διαφυγῆς.

§ 5. Ἐνταῦθα ἀρχεται ἡ συγγερὰ προδοσία, ἥτις ἀναπιτανύουσα τὴν αἰματορροῦσιν σημαίνει τῆς, προβαίνει πάντοτε αἰσχροῦς πρὸς τὸ θῆμα τῆς. Ἐκεῖνὰ τὴν ἀρχίζουσαν γλύσσα τῆς! Ἐνταῦθα ἐκπληκτικῶς ἀκατανετῆ, ἀνκαί ὑπ' ἄλλην μορφήν, ὁ ἀχρεῖτος ἐκεῖνος Ἰουδαῖος τοῦ ἐξόχου Σακεσπῆρου Σχυλοκ, ὅστις διὰ τῆς φρικώδους καὶ αἰματοβαφοῦς πλάστιγγῆς του, ἐζύγιζε, φεῦ! τὰς ἀνθρωπίνους σάρκας! Τοῦ προδότου ἤδη οἱ ἐδόντες ἀρχίζουσι νὰ συγκρούωνται, τὰ χεῖλη του σπασμωδικῶς κινουῦνται, καὶ γέλωτος πικρὸς, γέλωτος καταχθόνιος διαστέλλει αὐτὰ! συστρέφεται ἐναγωνίως ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπαστράπτουσι ἀπαισίου φωτός, ὡς ἀλυσόδετος τίγρις, ἥτις ἐνῶ βλέπῃ τὴν βορὰν εἰς τὸ πλάγιόν τῆς, οὐροπλήττει τὰς πλευράς τῆς, ἀμμηκανοῦσα πῶς νὰ σταράξῃ αὐτὴν καὶ χορέσῃ τὴν διψαν τῆς! Τὸ μίτω

πόν του αρχίζει νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὰς πενθίμους φλόγας τῆς
 προδοσίας, καὶ ἡ καρδία του σκιρτᾷ . . ! Ποῦθεν λοιπὸν ἡ
 τοιαύτη ταραχὴ; ἄπειρος, εὐγνωμοσύνη, ἣτις ἔπρεπε νὰ συν-
 δῆγ τὸν Ἰω. Δαζαρίδην μὲ τὸν κινδυνεύοντα, καὶ ἡ ὁποία, ἀν-
 τοῦ πρῶτου ἡ ἀγενῆς καρδία δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ προσ-
 φέρῃ τοὺς παλμούς της εἰς μόνον τὴν ἀισχροκέρδειαν, ἔπρεπε
 νὰ ὑψωθῆ εἰς ἡρωϊκὴν ἀφοσίωσιν. Τοιαύτη, λέγω, χρεωστού-
 μενη παρὰ τοῦ Δαζαρίδου εὐγνωμοσύνη, ψηφίζει αὐτὸν ἀδι-
 στάκτως ὡς γενναῖον ἀπολυτρωτὴν; Ἡ σκληρὰ αὕτη ἐκλογὴ
 ρίπτει λοιπὸν τὸ θῦμα εἰς τοὺς τρίζοντας ὀδόντας τοῦ προ-
 δότου! ἀλλ' ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας τὸν ταραττεῖ· συλλέγει
 ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πονηροῦ πνεύματός του, σκέπτεται ἐπι-
 θηδῶς τὸ ἀποτρόπαιον σχέδιόν του, μὲ τὴν ἀκρίβειαν καὶ
 προσφύλαξιν ἐκείνην ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς ἐξησκημένους περι-
 τὴν ὁδὸν τῆς πονηρίας, καὶ πάντοτε ἐαυτοσέμενος οἰωνεῖ
 ἀπὸ πονηρῶν δαίμονα, κατατρεῖ τοὺς παλμούς της
 καρδίας, προσποιεῖται ἀκαθετὰ διαδέρχεται τὴν ταραχὴν, κατ-
 ἀναρπάζων τὸν πῖλον περὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ εὐεργέτου,
 τὰς ὁποίας μελετᾷ μὲ ἀλύσου, τὰ συσφιγῆ! Ἐνῶ δὲ μὲ
 τὰ καυστικὰ χεῖλη του ἐναποθέτη τὸ φίλημα τοῦ Ἰού-
 δα, ἀποστρέφει ὁ προδότης τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ φόβου μὴ
 ἡ ἀξιοπρεπὴς θεὰ τοῦ εὐεργέτου του παγώσῃ τὸ αἷμα του
 καὶ ἀνατρέψῃ τὸ σχέδιόν του! Ἐπιδαφιλεύει δὲ ὑποσχέσεις
 ταχέως ἀπελευθερώσεως, περιβάλλει τὸ θῦμα μὲ γυναικίον,
 ὡς λέγουσιν ἱματισμὸν, διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ τρόπον τινα εὐ-
 προσηκετοτέρα προσφοράν εἰς τὴν προδοσίαν, καὶ ἀπέρχεται
 ἐπὶ τῇ προφασεὶ ὅτι εἶνε ἐπαγγελίας καὶ τοῦ παρέξῃ καὶ τὴν

σύζυγόν του ὡς συνακόλουθον τῆς ἐξόδου του. Κατὰ συγκυ-
 ρία, ὅμως ἡ μορφή τοῦ Κ. Σταματιάδου ἀντανακλᾶται ἐπὶ
 τοῦ κρεμαμένου καθρέπτου, καὶ ἡ θεὰ ἐκείνη, τὰ ἀνδρὰ
 ἐκεῖνα φορέματα, τὰ ὁποῖα τότε πρῶτον ἐπὶ ζωῆς του ἐ-
 κάλυπτον ἀνοικείως τὰ ἀνδρικὰ μέλη του, τῷ ἐνέπνευσαν ἀπο-
 στροφὴν, καὶ μετ' ὀργῆς πάλιν τὰ ἀποβάλλει περιμένων τὸν λυ-
 τρωτὴν του! Ἀλλὰ τὸ ἀναίματον τοῦτο βόσκημα, σικὰ δαυμόνων,
 κατὰ τὸν Αἰσχύλου, πετᾶ εἰς τὴν Πριγγιπικὴν οἰκίαν, καὶ μετ' ὀλί-
 γον ἀντὶ τῆς περιμενομένης συνακολούθου, σπεῖρα στρατιωτῶν
 δι' ἀνατάσεως τοῦ προδοτικοῦ δακτύλου περικυκλοῦσι τὸ
 ἄστυλόν του κινδυνεύοντος, καὶ συλλαβόντες τὸν ἀπάγουσιν εἰς
 τὴν εἰρκτήν. Οὐδεὶς βέβαια διαφιλονεικεῖ τὸ δικαίωμα τῆς Κυβερ-
 νήσεως, ἥτις καλῶς ποιῶσα ἔστησεν ὄμμα Ἄργου κατὰ τοῦ
 ὑποτιθεμένου ὑπόπτου. Οὐδὲ θελοῦμεν νὰ μεμφθῶμεν τὴν Α. Υψ.
 τὸν Κύριον Βογορίδην, ὅτι ἀπὸ τὸ φυσικὸν αἶσθημα τῆς
 ἀτομικῆς του συντηρήσεως ὀρμώμενος ἠθέλησε γὰ τὴν ἐξασφα-
 λίστην. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἔστω καὶ μὴ ἀπο-
 λελιθωμένη καὶ ἀναίσθητον ψυχὴν, ὅστις δὲν φρίττει εἰς τὴν
 ἐκτέλεσιν τῆς ἐσχάτης αὐτῆς προδοσίας; Προδοσίας κατὰ
 τοῦ εὐεργέτου; Ἀνήκουστον τῷ ὄντι καὶ ξένον ἄκουσμα . . !

§ 6. Ὡς αἰσθηματολόγοι καὶ ἀνερευνῶντες τὰ βάθη
 καὶ μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, ἀποφαίνονται ὅτι τὴν
 κακὴν πράξιν παρακολουθεῖ πάντοτε ἀνεξήγητός τις συγκίνη-
 σις καὶ μετάνοια. Καὶ λοιπὸν, κατὰ τὸ ἠθικὸν τοῦτο ἀξίω-
 μα, ὅλοι ἴσως πιστεύουν ὅτι ὁ προδότης ἀρχίζει ἤδη νὰ
 καίηται ἀπὸ τὴν κόλασιν τοῦ ἀπειλητικοῦ συνειδότος. Αἱ

Ἐρινύες θέλουν σπαράττει τὴν ψυχὴν του, καὶ φάσματα τρομερὰ διακόπτει τὸν ἐναγώνιον ὕπνον του. Συνεσταλαμένος καὶ δειλιῶν θέλει ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δι' ἰκετευτικοῦ βλέμματος ἐξαιτεῖσθαι τὴν συγχώρησίν του· ἀλλ' ἡ προδοσία φεῦ! φαίνεται ὅτι ἐπαναστατεῖ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἠθικοῦ νόμου! ἢ μᾶλλον ἡ φύσις ἀποθεῖ ὀργίλως αὐτὴν μὴ εὐαρεστουμένη νὰ τὴν συμπεριλάβῃ ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς! Ἄνοιξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἴδετε τὸ φρικτὸν θέαμα τοῦ ὄψεως, ὅστις καίτοι εἰς ἄπειρον διамελισμὸν, σπαράττει ὅμως χαμαὶ καὶ ζητεῖ εἰσεῖν νὰ πλήξῃ ἀνθρώπινον σάρκα· ἢ τὸ φρικτώτερον ἐκεῖνο τῆς τίγρεως ἣτις ζητεῖ νὰ ἀρπάσῃ καὶ διασχίσῃ νέαν τινα λείαν μετὰ τὴν αὐτὴν λύσαν τὴν ὁποίαν φθασασα ἤσκησεν, ἀλλὰ δὲν ἐκόρσεε, καταβροχθίζουσα τὴν προτέραν! Ἴδετε λέγω, ἀπὲς τὴν φύσιν, ἀντὶ δειλίας ἢ προδοτικῆς καίτοι παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ἠθικοῦ του, οὕτως εἰπεῖν, διамελισμοῦ κείμενος, ἐμφ μετὰ τὴν μίαν χεῖρα συσφιγγῇ τὸ πρῶτον θῦμα του, ὑψώνει μετὰ θρασύτητα καὶ ἀναιδέειαν τὴν ἐτέραν, καὶ σημαδεύει, πρὸς πείσμα καὶ περιφρόνησιν τῆς ἐκφρασεῖσός κοινῆς γνώμης, τὸν Κ. Φ. Ἀποστολίδην, τὸν τόσον γενναίως καλύψαντα αὐτὸν μετὰ πέπλον δυσφημίας! Ἄφου δὲ τὰ βέλη του ἠστόχησαν, ἐξεμεί κατ' αὐτοῦ ἐξερχομέσου ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἀγενεῖς ὕβρεις, ὡς τὰ σαρκοφάγα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀνέλπιστον ὑπεκφυγὴν τοῦ θηράματός των ἀφίνουσι ὀξεῖαν ἀδδηφαγίας κραυγὴν! Ἄντι αἰσχύνῃς, ἀντὶ συστολῆς προβαίνει ζητῶν ἀντεκδικήσεις, ἰκαροποιήσεις, κατὰ τῶν Συντακτῶν, τῶν τυπογράφων, ὡς ἡ χαλκοπρόσωπος πόρνη ἣτις ἐπολέσασα ὑπὸ τῶν σπαρακτικῶν,

δύωσαν τῆς ἀσπλγείας τὸ προσωπεῖον τῆς αἰδοῦς, τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς, ζητοῦσα τὸ τίμημα τοῦ αἵσχους τῆς!

§ 7. Μεταβαίνοντες δὲ εἰς τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ λόγου μας συμπεραίνομεν ἐκ τῶν προεκτεθέντων, ὅτι ὁ Ἰω. Λαζαρίδης εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς τὰς σχέσεις του, ἔργων εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς φαρμακερὸς ὄφης ὅστις ὑπὸ τὴν χλόην κρυπτόμενος δάκνει τοὺς διαβάτας· ὅτι εἰς τὴν κοινὴν γνώμην πρέπει νὰ θεωρῆται κατάπτυστος, μηδαμινὸς καὶ ἀνάξιος καὶ αὐτῆς τῆς προσαγορεύσεως· διότι ἂν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα παρατηρῶμεν ἀκμαῖον τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, πῶς πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὸ λογικὸν ἐκεῖνο πλάσμα τὸ ὅποιον ἐχρῆσαν ἀπὸ τὰς πανσόφους καὶ ἐναρμονίους χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ βεβηλῶνει ἐν ἑαυτῷ δι' ἀπανθρώπου ἀπιστίας τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὸ ἔξοχον πλάσμα τοῦ παντοδυναμοῦ, οὐ μόνον ὡς παρ' ἡμῶν, ἀλλὰ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἢ προδοσία ἐθεωρήθη ὡς ἡ ἀπεχθεστέρα κακία, ὡς νὰ εἶχον προαίσθημα ὅλοι οἱ αἰῶνες ὅτι αὐτὴ ἔμελλε νὰ προσηλώσῃ τὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! — Ὁ Δορυκτῆτωρ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ὅστις ἰδίως διὰ τῶν προδοτῶν ἐξέτεινε τοσεῦτον τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του οὐδὲν ἄλλο ὡς αὐτοὺς ἀπεστρέφετο· « ἀγαπῶ μὲν τὴν προδοσίαν, μισῶ δὲ τοὺς προδότας » ἔλεγεν ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη· καὶ ἡ μητρικὴ δὲ στοργή, ἡ πρώτη αὐτῆ καὶ θάλλουσα ἀρετὴ τῆς γυναικὸς ἐξαλειφομένη ῥίπτει κατὰ τοῦ Πausανίου τὸν πρῶτον τοῦ θανάτου λίθον! Μὴ γὰρ φεῦ! τὰ δάκρυα τὸ αἶμα καὶ ἡ δυστυχία δὲν παρέχουσι πάντοτε

τὴν θλιβερὰν ὕλην τῶν θριάμβων τῆς; Μὴ γὰρ αἱ οἰκιακαὶ
συμφοραὶ, αἱ πολιτικαὶ κάτεργημῶσαι δὲν ὑπῆρξαν τὰ πένθη-
μα θέατρα ἐπὶ τῶν ὁποίων μανιωδῶς ὀρχᾶται καὶ τὰ
ὅποια καλύπτει μὲ τὴν νεκρώσιμον σινδόνην τῆς; Ταῦτα
δὲ πάντα δογματίζοντες συναγορεύομεν ὑπὲρ τοῦ προδότου
διότι μόνη ἢ κοινὴ γνώμη διὰ τῆς ἠθικῆς αὐτῆς στιγματί-
σεως δύναται ἴσως μὲ τὴν θαυματουργὸν ἐπιβρόχην τῆς νὰ
ἐξαλείψῃ ἢ περιστείλῃ τὴν ὁρμὴν τῆς προδοσίας, καὶ ἀναχαι-
τίσῃ ὅσον ἔνεστι δυνατόν τοῦ προδότου τὴν πονηρὰν ἔξιν, ὡς
τὸν ἀρχαῖον ἐκεῖνον Σπαρτιάτην, τὸν ἐγκαταλιπόντα ἐν Θερ-
μοπύλαις τὴν θέσιν του, οἱ χλευασμοὶ, μυχτηρισμοὶ καὶ πε-
ριφρόνησις τῶν συμπολιτῶν του ἀνέδειξαν ἥρωα τῶν Πλα-
ταιῶν. Τοιοῦτον ὄθεν ἠρωϊσμὸν ἐψευχόμενοι καὶ εἰς τὸν ἀ-
νανδρον προδότην καταπαύομεν τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον κρίνο-
μεν καλὸν νὰ ἐπισφραγίσωμεν καὶ μὲ τὸ ἐξῆς ρητὸν τοῦ Κορα-
ίου: « Μὴν ὑπερασπίσεσθε ἐκείνους οἵτινες φέρονται μὲ ἀπι-
στίαν πρὸς ἀλλήλους· διότι τοὺς ἀπίστους (perfides) καὶ
ἐγκληματίας μισεῖ ὁ Θεός ».

Τ Ε Δ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000158525

